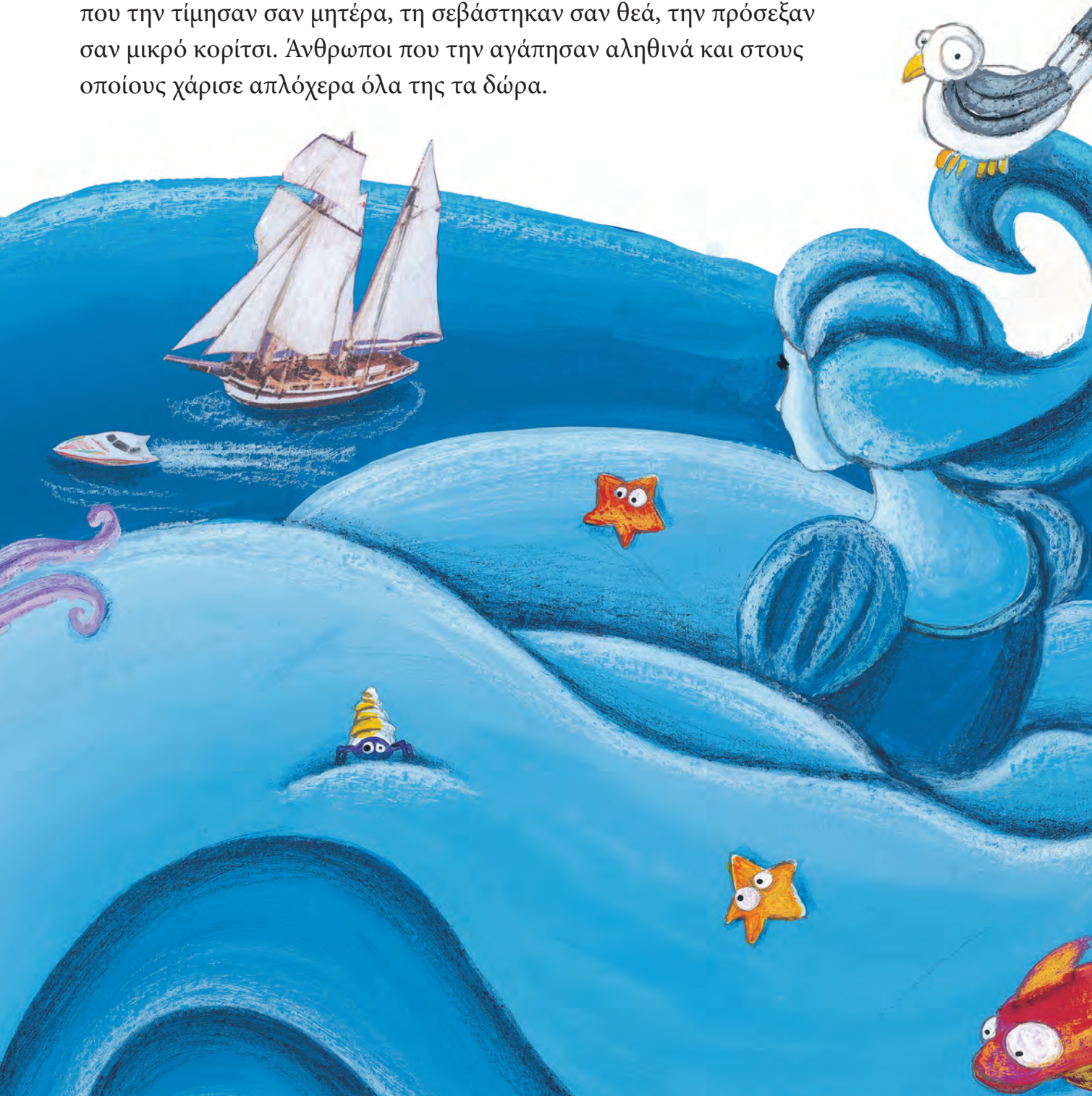

Τα χρόνια αυτά έζησαν δίπλα της και πολλοί άνθρωποι. Άνθρωποι που την τίμησαν σαν μητέρα, τη σεβάστηκαν σαν θεά, την πρόσεξαν σαν μικρό κορίτσι. Άνθρωποι που την αγάπησαν αληθινά και στους οποίους χάρισε απλόχερα όλα της τα δώρα.

Έπαψαν να την προσέχουν και να τη σέβονται. Αντίθετα, την εκμεταλλεύονταν και τη ρύπαιναν. Τα ζώα, τα ψάρια, τα πουλιά και τα φυτά της λιγόστευαν! Εκείνη μάταια περίμενε και περίμενε και περίμενε ότι κάποτε οι άνθρωποι θα καταλάβαιναν τα λάθη τους και θα άλλαζαν. Όταν πια συνειδητοποίησε ότι, όπως καταστρεφόταν μέρα με τη μέρα, σύντομα δε θα μπορούσε πια να σωθεί από βέβαιο αφανισμό, αποφάσισε να ζητήσει τη βοήθεια του Ωκεανού.

- Τι έχεις, τι σε βασανίζει κι είσαι τόσο λυπημένη; τη ρώτησε.
- Οι άνθρωποι δε με νοιάζονται πια. Με καταστρέφουν. Τα ψάρια μου και όλα τα πλάσματά μου λιγότεψαν, κι όσα έχουν απομείνει υποφέρουν. Μέρα με την ημέρα ρυπαίνομαι όλο και περισσότερο. Χάνομαι, σου λέω, και σε λίγο δε θα μπορώ τίποτα να κάνω.
- Τι ανόητοι που είναι οι άνθρωποι. Δεν καταλαβαίνουν ότι όταν σε καταστρέφουν καταστρέφονται και οι ίδιοι; Πώς να σε βοηθήσω; Τι να κάνω για σένα;
- Θέλω να φύγω, τόπο ν' αλλάξω. Να βρω ένα μέρος με άλλους ανθρώπους, που θα με αγαπούν αληθινά.

